

Marcel·lí Antúnez. *Epizoo*, 1994

Al llarg de la seva dilatada trajectòria, Marcel·lí Antúnez ha interconnectat disciplines diverses, encadenant excessos i posant a prova els límits de l'artista i el seu públic. Fundador de La Fura dels Baus –que abandonaria temps més tard– i personatge recurrent de les seves pròpies obres, ha dialogat tant amb el cos com amb la tecnologia, l'escena i el vídeo. La seva obra és present a *Acció* amb aquesta peça i també amb la seva participació en el col·lectiu Los Rinos.

L'*Epizoo* de Marcel·lí Antúnez actua com un exoesquelet mecanitzat que permet al públic controlar els moviments del cos del performer, ja que el té connectat al nas, les natges, els pectorals, la boca i les orelles; és així com deixa de dependre de si mateix per posar-se a disposició d'aquells que es troben a la sala. D'aquesta manera planteja un conflicte múltiple: entre orgànic i tecnològic, entre voluntat de l'artista i desitjos del públic, entre llibertat i obediència. També emergeix la qüestió de la sida, ja que permetre a un amant telemàtic, anònim o no, accedir al cos del performer sense risc de contagi. Com diu ell mateix, «Allò que havia de ser un cos anhelant es converteix, per efecte dels mecanismes, en un ninot maltractat. El *muskeleton* converteix el meu cos en quelcom vulnerable».

A lo largo de su dilatada trayectoria, Marcel·lí Antúnez ha interconectado disciplinas diversas, encadenando excesos y poniendo a prueba los límites del artista y su público. Fundador de La Fura dels Baus –que abandonaría tiempo después– y personaje recurrente de sus propias obras, ha dialogado tanto con el cuerpo como con la tecnología, la escena y el vídeo. Su trabajo está presente en *Acció* con esta pieza y también con su participación en el colectivo Los Rinos.

El *Epizoo* de Marcel·lí Antúnez actúa como un exoesqueleto mecanizado que permite al público controlar los movimientos del cuerpo del performer, al estar conectado a su nariz, nalgas, pectorales, boca y orejas; este deja de depender de sí mismo para ponerse a disposición de quienes se encuentran en la sala. De este modo plantea un conflicto múltiple: entre lo orgánico y lo tecnológico, entre la voluntad del artista y los deseos del público, entre la libertad y la obediencia. Emerge también la cuestión del sida, ya que permite a un amante telemático, anónimo o no, acceder al cuerpo del performer sin riesgo de contagio. En sus propias palabras, «Lo que tenía que ser un cuerpo anhelante se convierte, por efecto de los mecanismos, en un muñeco maltratado. El *muskeleton* convierte mi cuerpo en algo vulnerable».

Throughout his extensive career, Marcel·lí Antúnez has interconnected diverse disciplines, linked artistic excesses and tested the limits between an artist and their audience. Founder of La Fura dels Baus (which he would later abandon) and a recurring character in his own work, he has engaged in dialogue with the body, technology, the stage and video. His work is present in *Action* with both this piece and his participation in the Los Rinos collective.

Marcel·lí Antúnez's *Epizoo* acts as a mechanised exoskeleton that allows the public to control the movements of the performer's body, seeing as it is connected to his nose, buttocks, pectorals, mouth and ears. He stops relying on his own being by putting himself at complete disposal to those in the room, and in this way poses a multi-sided conflict: between the organic and the technological, between the artist's will and the audience's wishes, between freedom and obedience. The issue of AIDS is also present, by allowing a telematic lover (anonymous or otherwise) to engage with the performer's body without risk of contagion. In his own words: "What was meant to be a yearning body becomes, by means of its mechanisms, an abused doll. The *muskeleton* transforms my body into something vulnerable."